

Reseña del libro "No robaràs" de David Fernández

A *No robaràs*, part d'una saga de l'editorial Fragmenta, Fernández recupera, en el millor estil d'Arcadi Oliveres, una teologia de classe, una encíclica antioligàrquica en aquesta mateixa línia

Albert Portillo X

23/07/24 | 6:00

No robaràs és un dels deu manaments que segurament representa millor que cap altre la tasca duta a terme per David Fernández al Parlament de Catalunya entre 2012 i 2015. La sandàlia contra Rodrigo Rato simbolitza una d'entre tantes intervencions en comissions d'investigació en que tota mena de banquers van tastar les seves preguntes esmolades. Contra

l'omertà de l'oligarquia, l'exdiputat més ben valorat pel Centre d'Estudis d'Opinió, any rere any, va arribar a ser reconegut pel periodista Antoni Bassas com el protagonista: "d'un dels moments més brillants del parlamentarisme català de les últimes èpoques, jo no havia vist mai una cosa com això". A *No robaràs*, part d'una saga de l'editorial Fragmenta, Fernández recupera, en el millor estil d'Arcadi Oliveres, una teologia de classe, una encíclica antioligàrquica en aquesta mateixa línia.

"Qui és ric és lladre o fill de lladres, resumeix en boca de Jerònim, en extrema síntesi, aquella doctrina: «El ric és injust o hereu d'un injust» [i]. Adagio de Pelagi, teòleg del segle V, al que recorre Fernández d'una manera ben semblant al dirigent popular argentí Juan Grabois quan fa de la teologia un camp de reflexió ètica i política.

La denúncia dels robatoris de dalt contra els de baix a més s'acompanya de nombroses referències a tota mena d'estudis, FOESSA, Intermón, etc., que mostren el brutal augment de la desigualtat social i, en conseqüència, d'un punitivisme de classe, contra els pobres és clar.

"Les presons sempre es buiden quan hi ha més justícia social i es tornen a omplir quan no n'hi ha." [ii] Els delictes contra el patrimoni, quasi el 83% del total a Catalunya, són durament castigats quan els cometem els desesperats, quan els cometem la *bona gent*, en canvi, són amnistiats. La pregunta és inevitable: "¿És delicte l'evasió fiscal milionària dels més rics, que a l'Estat espanyol s'ha

amnistiat quatre vegades? ¿I no seria delictes d'Estat amnistiar quatre vegades a qui més té? (...) ¿Qui roba qui? ¿Qui roba què?" [iii].

Per això, Fernández fa una interessant afirmació al voltant de la fractura del poble català, ja que a diferència de l'extrema dreta catalana i espanyola, amb tants noms propis per altra banda en la col·lecció de Fragmenta, no l'adjudica a qüestions culturals o lingüístiques que inevitablement rellisquen fins als lepenista «*Primer els de casa*». Si no hi ha un sol poble és per la fractura de classe, més sagnant encara després de la covid, que ha estamentalitzat en tres el poble català:

Nada de esto sería posible sin suscriptores

Apoyar ahora

“L'última radiografia sobre nosaltres mateixos parlava d'un tres en un: tres pobles en un sol. Una sola societat esquerdada, segregada i desigualada entres països ja diferents. Perquè avui dia només un 33,1% de la societat catalana viu sota patrons de plena integració social, un 37,8% viu sota una precarietat vital estructural i un 29,1%, sota les diferents fesomies —en risc, moderada, severa— de l'exclusió social: 2.258.000 catalans i catalanes, un de cada quatre. (...). Mentrestant, el patrimoni

dels 28 catalans més rics va pujar a 34.475 milions. La realitat és terriblement demagògica.”[\[iv\]](#)

Certament, la lluita de classes és una cruel realitat que pren cos en les diferents formes d’acumulació per desposseïció. Fernández acudeix a David Harvey i a l’informe de 2003 de la Xarxa d’Economia Solidària de Catalunya per senyalar com aquesta desposseïció ja llavors es produïa no en l’àmbit del treball sinó en el mercat de l’habitatge. Tanmateix, cal matisar.

La vaga més llarga dels darrers 50 anys es produeix entre 2013 i 2014 a Panrico, Santa Perpètua de Mogoda, mostrant els ressorts polítics i econòmics de la lluita de classes: els treballadors contra els directius d’una empresa que s’havien apujat més d’un 40% el sou mentre en gestionaven el tancament, el germà d’un aquests directius llavors era president de Catalunya. La ira justiciera que Fernández aboca sobre el seu conseller d’economia, el massachusett boy i fundador de la Universitat Pompeu Fabra, Andreu Mas-Colell, no arriba a la diana en no apuntar al cap polític de la hidra.

Potser aquí convé fer una primera crítica. Ja que el denunciat “procés de des democratització global”[\[v\]](#) a Catalunya pren formes pròpies. Una d’elles és el replegament xovinista d’una part de l’independentisme. Els atacs de Jordi Graupera, admirador confés del cadell de Trump: JD Vance, a les caps de llista de la CUP, Laia Estrada i Laure Vega, ho il·lustren més que cap altra cosa. Per això costa d’entendre que un al·legat ancorat en el

Fratelli tutti i el *Laudato si* del papa Francesc es publiqui en una col·lecció amarada de la jet-set carlino-trumpista.

Per altra banda, la denúncia del militarisme criminal —“Només amb un sol dia de despesa militar global 4.500 milions de dòlars— es podria salvar de la fam 34 milions de persones, i amb el 7% de la despesa anual del complex militar-industrial es podria haver vacunat tot el món contra la covid”^[vi]— contrasta amb la generositat amb Santiago Alba Rico. Seguir les passes de Tolstoi o Jaurès s’ha convertit en tot un tràngol a Europa i Alba Rico, com tants d’altres intel·lectuals, va decidir seguir el camí més fàcil i planer.

Per aquest motiu a l’hora de pensar la mena de partit que necessitem —“mentre esperem la garbinada”— pot ser una contradicció plantejar-lo com a revolucionari, reformista i conservador. Aquí caldria preguntar-se exactament què cal conservar. També a nivell antropològic doncs aquesta és una invitació curiosa a la llum de la denúncia feminista i republicana del patriarcat. Base ideològica i social de les extremes dretes europees, com explica Miguel Urbán en el seu darrer llibre, així en el present, com en el passat: *Déu, pàtria, furs...* és un llevat antropològic a destruir, això pensava almenys el Valentí Almirall jove i Jacobí.

En aquest senti, la catarsi de Tolstoi és ben interessant, com va fer notar Rosa Luxemburg en el seu obituari^[vii], justament per ser una persona que després de l’horror viscut a la guerra de

Crimea va trencar amb tots els valors conservadors del tsarisme i del cristianisme ortodox de la seva societat. I així va ocórrer de manera semblant amb totes les generacions militants posteriors a la Primera Guerra Mundial que van encendre la flama de la utopia i la radicalitat.

Una flama encesa per l'esperança de 1917 que va fer dir a un jove Joaquim Maurín sobre la tasca de les esquerres: "Hem de dignificar-nos i presentar-nos com en realitat som i hem de ser: com abnegats forjadors d'un món nou que crepita en el més fons de la nostra consciència." [viii]

Notes

[i] David Fernández: *No robaràs*, Barcelona, Fragmenta Editorial, 2024, p. 10.

[ii] Fernández, *Op. Cit.*, p. 36.

[iii] Fernández, *Op. Cit.*, p. 37.

[iv] Fernández, *Op. Cit.*, p. 34.

Apoyar

[vi] Fernández, *Op. Cit.*, p. 18.

[vii] Rosa Luxemburg: "Tolstói, como pensador social", *Leipziger Volkszeitung*, n ° 209 del 9 de setembre de 1908.

[viii] Joaquim Maurín: "La obligación de las izquierdas", *El Ideal: Diario republicano*, 8 de febrer de 1918.